

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 11Co/90/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8112230271
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Šamo
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2014:8112230271.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Šama a sudcov JUDr. Romana Tótha a JUDr. Jozefa Škraba v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSŤ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpený Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Gröslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, jej menom doc. JUDr. Bratislava Fridrich, PhD., advokát a konateľ, proti žalovanej: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, o náhradu škody, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Humenné č.k. 11C/376/2012-75 zo dňa 27.5.2014, jednomyselne takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok súdu prvého stupňa.

N e p r i z n á v a žalovanému náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom zamietol návrh žalobcu a žalovanej náhradu trov konania nepriznal. V dôvodoch tohto rozhodnutia uviedol, že žalobca sa pôvodnými žalobami doručenými Okresnému súdu Prešov dňa 27.9.2012 (vo veciach sp. zn. 17C/207/2012, 17C/206/2012, 17C/205/2012, 17C/204/2012, 17C/203/2012, 17C/201/2012, 17C/200/2012, 17C/198/2012, 17C/340/2012, 17C/208/2012) domáhal od žalovanej zaplata náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy.

Uznesením č.k. 17C/208/2012-7 zo dňa 11.10.2012 Okresný súd Prešov predmetné veci spojil na spoločné konanie v zmysle § 112 ods. 1 O.s.p.. Krajský súd v Prešove uznesením č.k. 12NcC/36/2012-10 zo dňa 18.10.2012 rozhodol o vylúčení sudcov Okresného súdu Prešov z prejednávania a rozhodovania v tejto veci a túto prikázal Okresnému súdu Humenné.

Žalobca v návrhu uviedol, že Okresný súd Prešov v exekučných veciach rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie oneskorene, po uplynutí zákonom stanovenej doby v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu žalobca uplatnil náhradu majetkovej škody, ako aj nemajetkovej ujmy v peniazoch, pričom majetková škoda predstavovala náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s činnosťou žalobcu uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. Žalobca uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného Ústavou Slovenskej republiky a Európskym dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nesprávny úradný postup okresného súdu podľa žalobcu je dôsledkom jeho nesústredenej činnosti takej intenzity, ktorá má za následok zbytočné prieťahy v konaní spojené so zásahom do výkonu majetkových práv žalobcu. Márnym uplynutím času boli reálne

ohrozené očakávanie žalobcu, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu pohľadávky, a taktiež k vyvolaniu rizík, že dôjde k zániku povinného, zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, insolventnosť povinného. Potreba náhrady nemajetkovej ujmy má základ v požiadavke na spravodlivom usporiadaní vzťahu a dosiahnutí adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu. Za primeranú náhradu nemajetkovej ujmy žalobca vychádzajúc z rozhodnutí Ústavného súdu považoval 55,- eur za každý začatý mesiac omeškania činnosti exekučného súdu. Žalobca postupoval podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. a písomnou žiadosťou požiadal žalovanú o predbežné prerokovanie nároku na náhrady škody. Žalovaná do podania žaloby na žiadosť pozitívne nereagovala.

Žalovaná vo svojom vyjadrení nesúhlasila so žalobou a konštatovala, že podanie žalobcu je potrebné vyhodnotiť ako zmatečné. Žalobca uvádzal ako dôkazy odkaz na exekučný spis, v skutočnosti však prenáša dôkaznú povinnosť na súd, napriek tomu, že dôkazné bremeno je na ňom. Žalovaná navrhla konajúcemu súdu aplikáciu ustanovenia § 43 ods. 1 O.s.p., uvádzajúc, že nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody. Poukázala na to, že dňa 23.4.2012 jej boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Vzhľadom na skutočnosť, že už dňa 27.9.2012 boli na súd doručené prvé žaloby vo veci je zrejmé, že žalobca ich nepodal po uplynutí 6-mesačnej lehoty v zmysle zákona, ale skôr. Ide o predčasne uplatnený nárok na súde. Žalobca neposkytol súčinnosť pri predbežnom prerokovaní podaných žiadostí, a tým zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody na príslušnom orgáne. Žalovaná poukázala na zákonné podmienky, pri splnení ktorých štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci a to: existenciu nezákonného rozhodnutia, resp. nesprávny úradný postup, vznik škody, príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Pre vznik zodpovednosti štátu musia byť splnené všetky tri podmienky súčasne. K nesprávnemu úradnému postupu uviedla:

1. k nerozhodnutiu o návrhu na zmenu exekútora v zákonom ustanovenej lehote, uviedla, že vzhľadom na povahu úkonu a zákonom ustanovenú lehotu a nevyhnutnosť vykonať iné úkony - nie je možné rozhodnúť o návrhu na zmenu exekútora v lehote ustanovenej zákonom, preto nepovažovala uvedené za zbytočné prietahy, a teda za nesprávny úradný postup.

2. pokiaľ ide o rozhodnutie o poverenie exekútora po 15-dňovej lehote. Zo súdnej praxe je preukázané, že lehota na poverenie exekútora je výraznou prekážkou toho, aby mohli súdy objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, ak exekučným titulom je notárska zápisnica, alebo rozhodcovský rozsudok. 15-dňová lehota na vydanie poverenia vyplývajúca zo zákona neplatí, ak ide o exekučný titul, ktorým je rozhodnutie rozhodcovského súdu v zmysle znenia exekučného poriadku účinného od 1.6.2011, čo znamená, že akýkoľvek nárok žalobcu vychádzajúci z nesprávneho úradného postupu v podobe rozhodnutia v 15-dňovej lehote v namietaných exekučných konaniach začatých po 1.6.2011, nemá oporu v zákone. Ak bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podaná po 1.6.2011 nárok je v tejto časti neopodstatnený. Samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prietahy v konaní. Zo skutkových okolností je zrejmé, že skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úpravu najmä vzhľadom na to, že tieto sa týkajú právnych vzťahov spotrebiteľov.

3. pokiaľ ide o zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, po 15-dňovej lehote, takýto postup nemôže byť nesprávnym úradným postupom, keď nesprávny úradný postup možno vymedziť ako porušenie právnou normou ustanoveného predpísaného postupu štátneho orgánu. Zo žalobcom prednesených skutkových okolností je zrejmé, že nemôže ísť ani o zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, ani nesprávnym úradným postupom. Pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím je okrem iného nevyhnutné, aby nezákonné rozhodnutie bolo konštatované príslušným orgánom. Táto podmienka nie je v prípade zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie splnená. Vnútroštátny súd má povinnosť ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky, preskúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy.

4. čo sa týka zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia po 15-dňovej lehote - žalovaná poukázala na skutočnosť, že z dikcie ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že lehota 15 dní sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia. Uvedená lehota sa týka prípadu, keď súd poverí exekútora vykonaním exekúcie. Žalovaná uviedla, že v daných prípadoch nebola konštatovaná existencia prietahu v konaní, právoplatným rozhodnutím Európskeho súdu pre ľudské práva, Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým by Ústavný

súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušuje právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

Žalovaná ďalej uviedla, že ak k nesprávnemu úradnému postupu okresného súdu malo dôjsť v období pred marcom 2009, poukázala na premlčanie nároku v zmysle § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., a to pri každom uplatnenom nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 15-dňovej lehoty od doručenia žiadosti o udelenie poverenia pred dňom 23.4.2009, pri každom uplatnenom nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 30-dňovej lehoty od doručenia návrhu na zmenu súdneho exekútora pred dňom 23.4.2009, a pri každom uplatnenom nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 15-dňovej lehoty na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pred dňom 23.4.2009. K uplatnenej škode uviedla, že žalobca by v konaní na preukázanie vzniku a oprávnenosti nároku musel produkovať dôkazy preukazujúce škodu pri každej individuálnej pohľadávke. Požadovať paušálne sumy je nesprávne a účelové. Žalobca nepreukázal ani vznik, a ani výšku škody. K uplatnenej nemajetkovej ujme žalovaná uviedla, že žalobca nepreukázal, že konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením pre žalobcu, čo z uvedeného žalobného návrhu nevyplýva. Žalovaná nemala za preukázaný vznik nemajetkovej ujmy, ani to, že by sa mala poskytnúť jej náhrada v peniazoch. Žalobca nepreukázal príčinnú súvislosť medzi spôsobenou škodou a nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom. Z uvedený dôvodov považovala žalovaná žalobu považuje za neopodstatnenú.

Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením spisov Okresného súdu Prešov: 20Er/292/2009, 29Er/57/2009, 11Er/337/2010, 11Er/227/2010, 15Er/400/2009, 10Er/60/2009, 12Er/349/2009, 2Er/2240/2011, 17Er/119/2009, 8Er/165/2009 ako aj ostatnými listinnými dôkazmi, ktoré tvorili súčasť spisu, a na základe uvedeného zistil skutkový stav, podľa ktorého vo veci 20ER/292/2009 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola podaná na súd 29.10.2009, pričom súd zamietol žiadosť o udelenie poverenia uznesením zo dňa 29.3.2011. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 20.04.2011. Dňa 26.7.2011 súd exekúciu zastavil. Vo veci 17Er/119/2009 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola podaná na súde 18.9.2009, súd zamietol žiadosť o udelenie poverenia uznesením zo dňa 7.3.2011. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 3.5.2011. Dňa 22.6.2012 súd exekúciu zastavil. Vo veci 2Er/2240/2011 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola podaná na súd 12.09.2011, súd zamietol žiadosť o udelenie poverenia uznesením zo dňa 6.10.2011. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 1.11.2011. Dňa 7.12.2011 súd exekúciu zastavil. Vo veci 12Er/349/2009 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola podaná na súd 24.11.2009, pričom súd zamietol žiadosť o udelenie poverenia uznesením zo dňa 1.2.2011. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 2.4.2011. Exekúcia bola zastavená uznesením zo dňa 14.10.2013. Vo veci 15Er/400/2009 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola podaná na súd 14.12.2009, súd zamietol žiadosť o udelenie poverenia uznesením zo dňa 29.4.2011. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 15.6.2011. Exekúcia bola zastavená uznesením zo dňa 19.8.2011. Vo veci 29Er/57/2009 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola podaná na súd 27.08.2009, súd zamietol žiadosť o udelenie poverenia uznesením zo dňa 31.1.2011. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 2.3.2011. Vo veci 11Er/227/2010 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola podaná na súd 27.4.2010, súd zamietol žiadosť o udelenie poverenia uznesením zo dňa 27.1.2011. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 5.3.2011. Exekúcia bola zastavená uznesením zo dňa 9.6.2011. Vo veci 11Er/337/2010 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola podaná na súd 8.6.2010, pričom súd zamietol túto žiadosť uznesením zo dňa 28.1.2011. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 5.3.2011. Exekúcia bola zastavená v danej veci uznesením zo dňa 8.6.2011. Vo veci 10Er/60/2009 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola podaná na súd 27.8.2009, pričom súd zamietol žiadosť o udelenie poverenia uznesením zo dňa 21.11.2011. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 8.3.2011. Dňa 22.9.2012 súd exekúciu zastavil. Vo veci 8Er/165/2009 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola podaná na súd 28.09.2009, súd zamietol žiadosť o udelenie poverenia uznesením zo dňa 28.1.2011. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 01.03.2011 a dňa 27.1.2012 súd exekúciu zastavil. Ďalej súd citoval čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, ďalej čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ustanovenie § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., ďalej ustanovenie § 4 ods. 1, ustanovenie § 9 ods. 1, 2, 4, ustanovenie § 15 ods. 1, ustanovenie § 16 ods. 4, ustanovenie § 17 ods. 1 až 3, ustanovenie § 19 ods. 1 uvedeného zákona, ďalej ustanovenie § 44 ods. 1, 2 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok), ďalej ustanovenie § 44 ods. 8, ustanovenie § 243 ods. 1 uvedeného zákona a v kontexte s týmito ustanoveniami konštatoval, že návrh žalobcu nie je dôvodný. Uviedol, že v konaní žalobca uplatnil nárok na náhradu škody spôsobenú nesprávnym

úradným postupom súdu spôsobenú tým, že Okresný súd Prešov podľa § 44 ods. 2 exekučného poriadku v zákonnej lehote nepoveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie.

V súvislosti s procesnou námietkou žalovanej o zmätočnosti podania žalobcu súd uviedol, že podanie žalobcu má náležitosti ustanovenia § 42 a § 79 O.s.p., pretože z petitu žaloby je zrejmý uplatnený nárok.

Žalovaná vzniesla námietku premlčania každého uplatneného nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 15-dňovej lehoty od doručenia žiadosti o udelenie poverenia pred dňom 23.4.2009.

Súd prihliadol na vznesenú námietku premlčania podľa § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a dospel k názoru, že právo žalobcu domáhať sa náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom v tomto prípade nie je premlčané - v exekučných konaniach, v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu boli doručené žiadosti o udelenie poverenia až po dni 23.4.2009.

Žalobcovi neuplynula 3-ročná objektívna premlčacia lehota na uplatnenie práva na náhradu škody, ktorá začala plynúť, v momente keď sa žalobca dozvedel o škode t. j. najneskôr 15. deň od doručenia žiadosti o udelenie poverenia súdu. Právo žalobcu sa z tohto dôvodu nepremičalo.

Ďalej uviedol, že podľa § 15a, § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, podmienkou na uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je písomná žiadosť poškodeného o predbežné prerokovanie nároku. Z vyjadrenia žalovanej je zrejmé, že prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo strany žalobcu boli žalovanej doručené 23.4.2012. Žaloby v pôvodných konaniach boli doručené súdu 27.9.2012. Žalobca podal žaloby predčasne, keď nárok na súde uplatnil pred uplynutím šesťmesačnej lehoty danej na predbežné prerokovanie nároku.

V exekučných konaniach, v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu žalobca nepreukázal nesprávny úradný postup spočívajúci v existencii prieťahov v konaní, pretože otázku, či v konkrétnom prípade bolo, alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, garantované v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR je kompetentný preskúmať Ústavný súd SR. Ustanovenie § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov je účinné od 1.1.2013, avšak i keď žaloby boli vo veci podané v r. 2012 predmetné ustanovenie dopĺňa a vykladá ustanovenie § 9 ods. 1 predmetného zákona, preto je ho možno aplikovať aj pri uplatnenom nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom pred 1.1.2013. O namietaných prieťahoch v konaní sa nevedelo konanie pred Ústavným súdom SR, nevedelo sa disciplinárne konanie, nebolo vydané právoplatné rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva. Súd v konaní o uplatnenom nároku na náhradu škody nesprávnym úradným postupom nie je oprávnený posudzovať nesprávny úradný postup súdu spočívajúci v porušení povinnosti urobiť úkon, alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote.

Súd mal za to, že nemožno rozhodnutie všeobecného súdu po zákonom stanovenej lehote posudzovať bez ďalšieho ako nesprávny úradný postup. Osobitne v exekučných konaniach pri posudzovaní návrhov na vykonanie exekúcie na podklade exekučných titulov rozhodcovských rozsudkov a notárskych zápisníc sa javí 15-dňová lehota na vydanie poverenia výraznou prekážkou pre objektívne posúdenie zákonnosti exekúcie. Pri rozhodovaní o návrhu na zmenu exekútora je potrebné vykonať procesné úkony, v dôsledku ktorých nerozhodnutie o návrhu v zákonnej lehote nie je možné považovať za zbytočné prieťahy, a z toho vyplývajúci nesprávny úradný postup súdu.

Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení účinnom od 1.1.2013) pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon, alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci, alebo v zbytočných prieťahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, alebo z právoplatného rozhodnutia

Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd SR konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

Podmienkami priznania nároku na náhradu škody je preukázanie predpokladov vzniku nároku na náhradu škody, a to existencia nesprávneho úradného postupu, škoda, príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Existenciu nesprávneho úradného postupu žalobca v konaní nepreukázal.

Žalobca neunesol dôkazné bremeno ani pokiaľ ide o preukázanie vzniku škody. Nestačí samotné tvrdenie žalobcu o tom, že mu vznikli náklady, ktoré vyčíslil bez predloženia dôkazu o vynaložení týchto nákladov, pri nemajetkovej ujme nepreukázal, že žalobcovi v dôsledku nesprávneho úradného postupu súdu došlo k ohrozeniu legitímnych očakávaní, a žeby došlo k zániku povinného, zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, insolvenčii povinného, a ide iba o hypotetické uvažovanie žalobcu, bez preukázania konkrétneho zásahu do jeho sféry žalobcu.

Súd nevidel dôvod na priznanie nemajetkovej ujmy vo výške na základe aplikácie Nálezov Ústavného súdu SR o priznaní finančného zadošťačenia za konštatované zbytočné prieťahy v súdnom konaní. Z uvedených dôvodov sa súd nezaoberal výškou uplatneného nároku predstavujúceho majetkovú a nemajetkovú ujmu. Z dôvodu nepreukázania základných zákonných podmienok pre priznanie nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom súd žalobu zamietol.

O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1, keď úspešnej žalovanej náhradu trov konania nepriznal, lebo jej tieto nevznikli a náhradu trov ani neuplatnila.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca a navrhol ho zrušiť a vec vrátiť na ďalšie prejednanie. Odvolanie podal z dôvodu, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. t.j., že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, že súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že použil nesprávne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Jednotlivé odvolacie námietky upresnil tak, že mal predovšetkým výhrady k aplikácii novej úpravy § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z.. Žalobca zásadne namietal skutočnosť, že súd rozhodol v merite veci na základe novej právnej úpravy § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z.. V právnom štáte a osobitne spravodlivom súdnom konaní nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenia zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti, a potom, či už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Ak súd založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii, dopustil sa nesústreďeného postupu, ktorý má dôsledok nesprávosti súdneho rozhodnutia. Súd bol jednoznačne pri svojom rozhodovaní viazaný § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom pred prijatím zákona č. 412/2012 Z.z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení zákona č. 412/2012 Z.z.. Súd svojím rozhodnutím de jure a de facto aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Ďalšia námietka sa týkala otázky trvania stavu právnej neistoty, kde súd vôbec nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Právna neistota existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. V danom prípade zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Exekučný súd však ignoroval túto legitímnu sféru, na čo zo zákona nemal oprávnenie a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Ďalšia námietka sa týkala dĺžky a obmedzenosti súdu lehotou a v tomto smere žalobca uviedol, že súdu neprislúši polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami. Súd má aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy delegerenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno založiť meritórne rozhodnutie. Navyše súd svojimi úvahami úplne neguje doteraz vytvorenú a stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, ktorá je základom štandardu ochrany zákonných práv v Európe, teda aj práva na spravodlivý súdny proces, a osobitne práva na prerokovanie veci v primeranom čase.

Na odvolanie žalobcu sa žalovaný nevyjadril.

Odvolačný súd v zmysle § 212 ods. 1 O.s.p. prejednal vec v medziach, ktorých sa odvolateľ domáhal jej preskúmania, a dospel k záveru, že jeho odvolanie nie je dôvodné.

Podľa uvedeného ustanovenia odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný. Pokiaľ ide o jednotlivé odvolacie námietky odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že súd prvého stupňa správne aplikoval ustanovenie § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. účinného od 1.1.2013 v tom zmysle, že pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon, alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci, alebo v zbytočných prietahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o vybavenie sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd SR konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. V tejto súvislosti zdôrazňuje, že pri nepravnej retroaktívite zákonodarca uznáva právne skutočnosti, na základe ktorých podľa predchádzajúcej právnej normy došlo k vzniku určitých právnych vzťahov. O nepravú retroaktívitu môže ísť napriek tomu, že zákonodarca prípadne novým právnym predpisom zároveň s účinnosťou do budúca prinesie určité zmeny aj tých práv, alebo povinností, ktoré vznikli za platnosti skoršieho zákona. Nepravá retroaktívita teda nebráni zákonodarcovi novou právnou úpravou vstúpiť aj do tých právnych vzťahov, ktoré vznikli na základe skôr prijatej právnej normy a meniť ich režim. Za prípustné sa považuje, pokiaľ nová právna úprava uznávajúca práva a povinnosti nadobudnuté podľa skoršieho právneho predpisu zavádza do budúca nový režim a mechanizmus (procedúru) uplatnenia týchto práv, alebo pokiaľ právam nadobudnutým za skoršej právnej úpravy priznáva odo dňa účinnosti neskoršej právnej úpravy nový obsah. V konečnom dôsledku nepôsobí nepravá retroaktívita do minulosti. Akceptuje stav, ktorý nastal za skôr platnej a účinnej právnej úpravy, tento stav ale rieši až v čase účinnosti novej právnej úpravy. O takýto stav ide aj v prípade ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z.. Ustanovenie § 9 ods. 2 neneguje účinky nesprávneho úradného postupu definované v § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. účinného do 31.12.2012, ale akceptuje stav, ktorý nastal za skôr platnej a účinnej právnej úpravy, ibaže tento stav rieši v čase účinnosti novej právnej úpravy. Teda ide o nepravú retroaktívitu, ktorá sa akceptuje ako prípustný nástroj na dosiahnutie ustanovených a dostatočne významných cieľov verejnej moci.

Ďalšia odvolacia námietka sa týkala riešenia otázky trvania stavu právnej neistoty, pričom tu nemožno spochybniť to, že okresný súd v daných veciach nerozhodol v lehote ustanovenej Exekučným poriadkom, tak ako na to žalobca poukazoval, avšak okresný súd tu nebol touto lehotou uvedenou v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku viazaný, lebo lehota 15 - dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia na vydanie exekúcie neplatí, ak súd zistí rozpor žiadosti, alebo návrhu, alebo exekučného titulu so zákonom a musí rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o vykonanie exekúcie. V uvedenom ustanovení je výslovne uvedené, že táto lehota sa vzťahuje len na prípad ak súd písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Týmto je daná odpoveď aj na poslednú odvolaciu námietku týkajúcu sa dodržania zákonnej lehoty uvedenej v ustanovení § 44 ods.2 Exekučného poriadku.

Z týchto dôvodov odvolací súd podľa § 219 ods. 1 O.s.p. rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil.

V odvolacom konaní žalovanému trovy nevznikli, a preto napriek tomu, že bol úspešný ich náhrada mu priznaná nebola.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.